

HOMILIA DE LA FESTA MAJOR DE SOLSONA -NATIVITAT DE LA MARE DE DÉU-

Sr. Degà i membres del capítol d'aquesta catedral,
Sr. Vicari general,
Germans preveres i diaques,
Sr. Alcalde i membres del consistori municipal de la ciutat de Solsona,
Priors dels Quatre Castells,
Membres de la Vint-i-quatrena,
Pubilla i Hereu de la ciutat,

Germans i germanes tots fills estimats de Déu,

Som a la Santa Església Catedral Basílica de Solsona per celebrar el primer dia de la festa major d'aquesta noble i lleial ciutat. Com ja he expressat a l'inici de la celebració, presideixo aquesta eucaristia, amb temor i respecte, des de la seu i l'altar del bisbe de Solsona, com a administrador apostòlic d'aquest bisbat en nom de la Santa Seu, amb la sola missió que els solsonins i solsonines, així com tots els qui formem aquesta diòcesi, visquem l'apostolicitat de l'Església, amb la presència del bisbe, amb el servei episcopal. Estic, doncs, al servei de tota la diòcesi, a fi que tots puguem viure amb fidelitat el que és propi de la comunitat cristiana: els dons de la comunió i la missió evangelitzadora. Maldaré perquè la unitat i la fraternitat siguin el signe clar de la presència de Crist enmig nostre.

La ciutat de Solsona, en aquests dies de festa major —encara més, si pot ser que durant tot l'any—, té la mirada posada en la Mare de Déu del Claustre, patrona de la ciutat. Aquesta imatge única, de gran bellesa, ens parla a tots els solsonins de la tendresa de la qui és la nostra mare. El vot de poble, en agraïment a la Mare de Déu per la seva intercessió en temps d'epidèmia, és la raó de la nostra presència en aquesta catedral celebrant l'eucaristia. Aquesta vostra presència avui, en el segle XXI, manifesta l'agraïment a Maria, la Mare del Senyor, dels qui viuen, treballen i estimen en aquesta ciutat, capital de la diòcesi, per la seva intercessió en aquells moments i en tots els temps. Passen els anys, passen els segles, mes la devoció a Maria, Mare de Déu del Claustre, no passa, sinó que roman en el cor i en l'expressió de fe viva de tots vosaltres, estimats germans i germanes, i de tants conciutadans vostres. Que ningú no us robi l'estima a la Mare de Déu!

Posem, doncs, en la festa d'avui, la nostra mirada filial i amorosa en la nostra Mare del cel. Amb l'Església, celebrem la Nativitat de la Benaurada Verge Maria. L'Església s'alegra en el naixement de la qui és la Mare de

Jesús, el Fill de Déu fet home en les seves entranyes virginals. La joia pròpia d'aquest dia neix de l'esperança certa. La naixença de Maria és l'aurora de la salvació, perquè per ella ens ha vingut el Salvador, Jesucrist, Senyor nostre. En el cor del qui creu en Jesús neix i reneix sempre l'esperança de l'amor que no mor mai. Per Crist se'ns ha obert la font de la qual brolla la misericòrdia infinita del nostre Déu que ens acompanya sempre en el camí de la vida per aquest món i ens dona la certesa de la vida eterna. En Crist, en la seva mort i resurrecció, els nostres dos grans enemics, el pecat i la mort, han estat vençuts. És això el que escoltem en la vetlla pasqual, en el moment de l'anunci joiós de la Pasqua: «Què n'hauríem tret d'haver nascut, si no hi hagués redempció?» Sí, el naixement de la benaurada Verge Maria és l'aurora de salvació; «d'ella ens ha nascut el sol de justícia, Crist, Déu nostre» (Antífona d'introducció).

Estimats germans, quin goig de poder celebrar la meva primera missa a la catedral com a administrador apostòlic vostre en la festa de la Mare de Déu! Ella és sempre tan nostra i nosaltres sempre tan seus que quan santa Maria és amb nosaltres, el caliu de llar i de fraternitat es fa present amb la tendresa de la mare. Fixem-nos com el poble català anomena Maria Mare de Déu. És una invocació molt nostrada, molt pròpia i peculiar de la nostra terra, de la nostra cultura, de la nostra fe cristiana.

«Mare» és la paraula en la qual es resumeix tot el que en aquest món hi ha de tendresa, d'amor, de donació. Per mitjà de la mare les persones ens obrim a l'experiència fonamental de tota existència humana: som estimats incondicionalment. Des dels primers instants de la nostra existència ella ens acompanya i ens estima amb aquell amor únic que té la seva arrel en les seves entranyes, on el Senyor, com ens diu el salm, ens anava teixint com un brodat (cf. Sl 138,13). De la mare són els ulls que ens han mirat com ningú no ho ha fet. De les seves mans hem rebut la tendresa de l'amor. Dels seus llavis hem après les paraules fonamentals per a expressar el que sentim. En una paraula, gràcies a la mare ens obrim a la vida sense por, amb confiança. La mare ens acompanya sempre, fins i tot quan emprenem els nostres camins autònoms. Per això, als qui l'hem perdut la mare, ens costa tant admetre que no hi sigui. Maria és, amb tota la càrrega pròpia, i encara més pel seu cor únic, tota santa i immaculada, tot això que nosaltres sabem que és una mare, per al seu Fill, Jesús, i també per a nosaltres. Sí, ella és Mare de Déu i mare nostra!

Tot contemplant Maria, vull remarcar un darrer punt. En ella el Fill de Déu, Jesús, es va fer home. Tot el misteri d'aquesta dona de la nostra nissaga humana rau en la seva relació amb el misteri de la divinitat. Ella es va obrir al Déu vivent, acceptant la missió de ser la mare del Messies, del Fill de

Déu, del Salvador dels homes. I la seva acceptació fou plena de confiança. En les paraules amb les quals ella expressa lliurement l'acceptació de la missió única de ser mare de Jesús: *Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules* (Lc 1,38), no hi ha cap «jo». Déu ho és tot per a Maria. En aquells moments ella era la nova Eva, que unida al seu Fill, el Verb etern de Déu fet home, el nou Adam, refeien el pecat fonamental dels nostres primers pares: la desconfiança en Déu, que el maligne havia posat en el seu cor. Maria és la nostra mare en la fe. D'ella aprenem a confiar en Déu i en la seva paraula.

Estimats germans i germanes, la qüestió de Déu és fonamental per a tota persona per a poder trobar el sentit de la vida. No és una qüestió baldera que pot ser o no en el cor humà. La relació amb Déu és, encara que no hi sigui present conscientment, necessària per a comprendre'ns a nosaltres mateixos i la nostra relació amb els altres i amb la naturalesa en què vivim. L'Església, enmig del món, té com a missió fonamental fer present el Déu vivent, a fi que sigui conegut i estimat, per la fe i la caritat. Costa d'entendre que, el qui és la font i l'origen de tot el que tenim i del que som, no sigui reconegut ni estimat. Certament que aquella desconfiança dels nostres primers pares, aquell primer pecat, sotja la humanitat a través dels segles, també en el nostre. És la desconfiança que ens diu subtilment que Déu no ens aporta res al que de veritat nosaltres necessitem, és la desconfiança que ens diu, falsament, que serem més lliures com més lluny siguem de Déu, de Crist, del seu evangeli, de la seva Església. En canvi, Maria, la Mare de Déu, ens diu què succeeix en el cor del qui confia en Déu: *El Senyor ha fet en mi meravelles... Derroca els poderosos del soli i exalça els humils, omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res*. No tinguem por, ens diu la Mare de Déu, d'obrir els nostres cors a Déu: ell no pren res, sinó que ens ho dona tot. Ell és la font de l'autèntica llibertat!

Maria, Mare de Déu del Claustre, patrona de Solsona, guieu-nos cap a Jesús, el vostre Fill i germà nostre. En ell trobem el rostre humà de Déu. Ell és el camí que ens condueix al Pare. En ell, i solament en ell, tenim tots els tresors de saviesa i d'enteniment, de misericòrdia i salvació, de santedat i de justícia.

A Jesucrist, en la festa de la Nativitat de la Benaurada Verge Maria, sigui donat tot honor i tota glòria, pels segles dels segles. Amén.

Catedral de Solsona, 8 de setembre de 2021